

отъ околнитѣ села, та да станатъ 2000 души, както си правѣли смѣтката. Още чакали и поглеждали, кога ще дойде и Ботевъ съ своята дружина. Четници пазѣли реда и тишината въ града.

И така презъ цѣлия този день имало два въстанически лагера — единиятъ отъ 150—160 души на височината *Веслецъ*, а другиятъ въ Враца отъ 200 души. Между двата лагера се водѣли преговори, пристигали и заминавали пратеници отъ едната и отъ другата страна.

Най-напредъ пристигналъ пратеникъ отъ Ботевъ съ писмо до Заимовъ въ Враца. Съобщилъ му, че е миналъ Дунава, за да дойде на помощъ на врачани и ги молѣлъ часъ по-скоро да дойдатъ на Веслецъ и да се присъединятъ къмъ неговата чета.

Следъ пладне стигналъ отговоръ отъ Заимова до Ботева, съ който се съобщавало, че е по-добре не вратчани, а Ботевъ да отиде въ Враца, та дветѣ дружини да действуватъ заедно . . .

Ботевъ отговорилъ, че момчетата му сж уморени, че очакватъ 300 души възстаници откъмъ селата Долна и Горна-Кремена и, най-после, че не знаелъ, на кжде сж турцитѣ, та имало опасностъ четата да бжде оградена отъ тѣхъ на неудобно мѣсто, а позицията на Веслецъ била много добра.

И тъй преминалъ почти цѣлиятъ день 19 май. Привечеръ се чулъ тревоженъ гласъ въ Вратца:

— Турска войска иде!

И, наистина, откъмъ изтокъ се задалъ единъ полкъ турска войска, която бързо пристигнала отъ Панагюрище и Копривщица, гдето въстанието било вече потушено и западна Тракия разсипана.

Настанало смущение въ града. Въстаницитѣ се разбѣгали и се изпокрили. Изпокрититѣ турци пкъ изкочили и се присъединили къмъ турската войска. Почнало се сѣчь и обиръ. Турцитѣ убивали и ограбвали всѣки срещнатъ българинъ. Въ единъ часъ били избити повече отъ 20 души българи.

Въ уплахата си избѣгалъ и се скрилъ и самъ Заимовъ. Следъ нѣколко дни, като поутихнало всичко, той се преоблѣкалъ като работникъ, взелъ една мотика на рамо и излѣзалъ извънъ града, ужъ че отива да копае царевича, а той искалъ да избѣга къмъ гр. Орѣхово и оттамъ въ Ромъния. Срѣщнали го турци и, като се вгледали въ него, познали по бѣлото неизгорѣло отъ слънцето лице, че не е обикновенъ работникъ. Хванали го и, като го набили жестоко, затворили го, осждали го и го изпратили на заточение въ Диаръ-Бекиръ. Тамъ той билъ изпращанъ и по-рано като бунтовникъ, но избѣгалъ, дошълъ пакъ въ България, и продължилъ борбата.

Д. Чолаковъ